

til Justitsministeren, hvor man ikke har været i Stand til at udtrykke Reglen i Loven, kort sagt, at man ikke gjør Administrationens Afgang til Indskridelse saa stor, men saa lille som mulig; det synes mig at være det naturlige Standpunkt at staa paa. Jeg skal tillade mig at bemærke, at ifjor indbragte de ærede Medlemmer et Forslag til Lov, det blev henvisst til et Udvalg, af hvilket jeg dengang havde den Ære at være Medlem, og vi enedes da om en Affattelse, der blev vedtagen i Folkethinget ved anden Behandling. Vi enedes om et Ændringsforslag — jeg tror, det var hele Udvalget, men jeg erindrer ikke, om det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds var med —, som havde Udfigt til at gaae igjennem Thinget, og som er optagen her. Det forekommer mig nu, at være det naturlige Standpunkt at staa paa, at indbringe det Forslag, der blev erkjendt for tilfredsstillende ikke blot af Udvalget, men af Folkethinget enstemmig, og der er saa meget mere Grund til det, som jeg stadig maa fremhæve, at der ikke er Tale om at gaa imod Foreningsfriheden, men at der hovedsagelig er Tale om, hvorvidt man vil give visse bestemte Foreninger den Begunstigelse, der staar i § 2, og jeg tror ikke, at de Betingelser, der i den Retning vare opstillede ifjor, vare for stærke. Jeg tror, at det var kun, hvad man kan forlange som Betyggelse. De ærede Forslagsstillere have bragt nye Bestemmelser ind, som jeg i ethvert Fald tror ikke kunne tages, som de her ere opstillede. Jeg tænker her navnlig paa § 7. Den bør ikke gjælde for Landbygningernes Brandforsikring, der har sin egen Lov; den maa afgjøre efter sine egne Bestemmelser, hvad den kan gjøre; thi den er jo, som bemærket, isølge Lovgivning stillet ikke alene overfor Eierne, men ogsaa overfor Panthaveren og Andre, saa at jeg ikke tror, at det bør kunne gaa ved specielle Bestemmelser her at gjøre Ændringer i dette Forhold. Rigesom jeg ifjor var villig til at være med at fremme et Lovforslag i denne Retning, skal jeg ogsaa være det i Aar; men jeg skal i Denhold til, hvad jeg ganske i Almindelighed har bemærket, tillige udtale, at jeg maa finde det naturligt, at man bliver staaende paa det, som blev vedtaget af Folkethinget ved anden Behandling ifjor med de Ændringer, der vare bebudede — ogsaa fra Justitsministeren var der bebudet en Ændring, som Udvalget ikke havde Noget at erindre imod —, og det Standpunkt tillader jeg mig at fastholde.

N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds): Naar det ærede Medlem, som sidst talte, stærkt fremhævede, at der ikke var Tale om Foreningsfrihed, men kun Tale om, hvorvidt man vilde give nye Foreninger visse Rettigheder, som den ældre havde, da vil jeg ikke paa nogen Maade sige, at denne Udtryksmaade er fat paa Skruer, men jeg vil sige, at, naar en be-

staaende Forening af en vis Art har saa betydelige Forrettigheder, at den med disse gjør det umuligt at danne andre Foreninger af samme Art, som kunne bestaa ved Siden af den, saa er det det Samme som at forbyde Foreningsfriheden paa dette Omraade, naar man enten ikke vil meddele den nye Forening samme Særrettigheder, eller ogsaa gaar den anden Vej og tager dem bort fra den gamle (Ngerslev: Men ogsaa tager de samme Byrder.) Jeg skal i saa Henseende indrømme, at den Righed, jeg kræver her med Hensyn til Rettighederne, kan jeg ogsaa indrømme, at der maa være med Hensyn til Byrderne; det forstaar sig (Ngerslev: Saa ere vi enige.) Men jeg tror endda ikke, at vi ere saa enige, som det ærede Medlem siger. Det er jo nemlig saaledes for Dieblisset, at med de Rettigheder, som den almindelige Brandforsikring for Landbygninger har, danner den et Monopol. — Jeg har sjenket denne Sag en ikke ganske liden Opmærksomhed, og jeg maa sige, at det gaar med dette Monopol, som det gaar med de fleste; de betrygge vel deres Interessenter, men de gjøre det ikke paa en saa billig Maade, som det vilde kunne ske, naar en almindelig Concurrence under fornødne Garantiformer var tilladt paa dette Omraade. Hvad Spørgsmaalet om Reserveconden angaar, da er jeg enig med Forslagsstillerne, naar de have borttaget Bestemmelserne om Reserveconden. Jeg tror ogsaa, som et æret Medlem har udtalt, at Reserveconden nu til Dags hører til de gammeltdags Indretninger. Efter at man har faaet saamange offentlige Pengeanstalter, som man har, vil enhver Forening, som har Kredit, altid kunne skaffe sig de Midler, den i et vist givet Dieblis behøver, ud af Pengeinstitutionerne, uden at den har Behov at opsamle dem i en længere foregaaende Tid. Enten nu Interessenterne i en saadan Forening i en længere Aarrække betale Mere, end der forbruges, for at det Overflydende kan opsamles som en Reservecond, eller de undlade at betale dette Mere, selv beholde deres Penge og tage den Rente eller Fordel ud af dem, som de kunne faae, og da, naar den Tid kommer, da de skulle bruge flere Penge, end de have i Behold, maa afbetale og forrente disse, vil dette som en finantiel Operation stille sig ens. Spørgsmaalet vil være, om det overhovedet for en Forsikring, der har Kredit, vil være muligt at skaffe sig et større Pengebeløb til en given Tid, naar den ikke har det i sin egen Kasse. Dette er det egentlige Kjernepunkt i Spørgsmaalet om Reserveconden, og jeg tillader mig at gjentage, at efter den Udvi-ling, Pengeinstitutionerne have faaet her tillands, vil man ikke komme til at savne Midler, naar den fornødne Kredit er tilstede, hvilket ogsaa findes godtgjort ved de Erfaringer, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) udtalte, at i en meget lang Aarrække havde alle de større Foreninger aldrig været i